

Skaza

V to sychravé augustové ráno sa ten obrovský kolos sám od seba nadvihol a začal sa točiť proti smeru hodinových ručičiek a nikto nechápal prečo, lebo sa to vymykalo logike aj fyzike, dokonca ani predák to nevedel, a ten vie vždy a všetko, aj keď občas nevie nič, lebo je napitý a sprostý, ale aj tak všetci iba stáli a tupo hľadeli na ten nezvyčajný úkaz a neschopní jediného slova, iba sa prizerali a gamby spadnuté, nevnímali spev vydesených vtákov v korunách stromov, ani nárazy vetra, čo sa už včera prihnal od západu a celú celučkú noc búchal plechmi na ohrade aj dvierkami na kuríne, iba mňa nedokázal prebudiť a ani Kláru, lebo sme od samého šťastia, že sa vidíme, zaspali prepletení ako obria vianočka, a bolo to zvláštne, priam neskutočné, pozorovať všetky tie nechápavé pohľady, pozerať sa na nich a vidieť ako ich to zožiera, ako nechápu a chceli by, tak zúfalo sa snažia, ale ono sa to nedá. Vinco dokonca aj dačo prehodil, ale nie, zmýlil som sa, to si iba odkašľal a sopeľ do rukáva si utrel, Magda sa prežehná a vidno, že chce plakať, lebo tuší koniec sveta o ktorom odjakživa hovorí, alebo čosi podobné o čom nehovorí nikdy, možno iba koniec svojho života, aj keď pre ňu je to jedno a to isté, lebo deti nemá a ani nikoho kto by o ňu stál, a potom všetci zblednú ako sochy, lebo sa to točí čoraz rýchlejšie, vypnúť sa to nedá a aj keby tam obria ruka vložila strom veľký ako chotár, tak ho zlomí ako zápalku, rozmetá na triesky a rozpustí v tej páľave na atómy. A v tej chvíli nikomu ani nenapadne, aby sme uhasili stodolu, veď načo, aj tak ľahne popolom a všetko čo je v nej, všetok dobytok sa uškvarí a traktor zhorí tiež, ale čo tam po tom, veď v porovnaní s tým, čo sa nám odohrávalo pred očami to bolo celkom bezvýznamné, veď kto by teraz ratoval voľajaký traktor bez štátnych poznávacích značiek? A aj roztržitá statkárova dcéra, čo by sa inokedy rozdrapila od zlosti nad omrvinkou pod stolom sa iba s otvorenou hubou prizera na to ohromné dielo skazy a ako baránok pred mäsiarom, pokorne si žmolí ruky. Ale ja som to vedel už dávno, vedel som, že sa niečo také stane, nevedel som čo presne, ale vedel som, že niečo hej, aj som to hovoril, zvyčajne pri večeri a dakedy aj po nej. Veselo si to viselo vo vzduchu ako Damoklov meč, a teraz je to prosím pekne tu. Ale keď sa tak nad tým zamyslím, o čo vlastne prichádzam? Nebyť toho čo sa deje, hádzal by som teraz sutinu na vlečku, zafúľaný ako čert a ruky vyťahané ako opica, oči by ma štípali od zmesi potu a jemnučkého prachu, počúval by som tie plytké Vincove drísty o tom, aké zabité kolesá našiel včera večer na nete, aké auto si čoskoro kúpi a že keď si nasporí dosť peňazí tak odtiaľto raz a navždy vypadne, ani sa nepozrie tým smerom kde stojí veľkostatok, a len by som kýval hlavou a hovoril, že hej – hej Vinco a myslel by som na Kláru, na jej opálenú pokožku a pevné prsia, na vlhké pery a horúci dych a nevedel by som sa dočkať večera. Vôbec som nechápal, že o čo všetkým ide, lebo ja jediný som tam stál, s rukou podopretou v bok, bafkal som fajku, vypúšťal obláčiky hustého dymu pred seba, pohojďával sa na päte, hovoril som si - veď konečne to prišlo, už bolo načase, len ja jediný som si vychutnával chvíle sladkého ničnerobenia a pravdu povediac, bolo mi to všetko fuk.